

Editorial

Com a professionals d'Atenció Precoç, compartim el fet que les nostres actuacions vers la petita i primera infància, i les seves famílies, configuren el nucli principal que dóna sentit a la nostra activitat professional. Les noves tecnologies unides a la neurologia, la psicologia, neonatologia, etc.. i els nous models de família, per d'altres noves unitats de convivència, ha anat modificant la inicial manera d'entendre i atendre la població atesa.

De tots és conegut que de l'estimulació i de la discapacitat, es va anar cap a la inclusió de les nocions de risc, de la prevenció i de l'entorn; a la inclusió dels trastorns transitoris i lleus, fins a l'actual concepte de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç. Però allò que per nosaltres configura el centre de la nostra atenció, no ha estat sempre considerat com algú amb necessitats, perfil psicològic i categoria social definida.

El concepte d'infant i d'infantesa és una categoria de recent aparició. Segons Neil Postman, professor del Departament de Cultura i Comunicació de la Universitat de Nova York, va ser al voltant del segle XVI quan la infància sorgí alhora com un principi social i una condició psicològica. Fins llavors no es consideraven els infants gaire diferents dels adults. Si sobreviuen als primers sis anys de la vida, ja passaven a realitzar tasques d'adult, iniciaven una existència mes o menys reconeguda com adults en miniatura, sent l'adquisició del llenguatge oral qui marcava aquesta línia divisòria entre les dues categories de vida.

La universalització de la lectura i en conseqüència de l'escriptura a través de la impremta va suposar un moment de molta transcendència per l'aparició del que ara denominem la infantesa. S'havia d'aprendre a llegir i escriure per ser adult, i aquest aprenentatge necessitava d'un procés. Neix l'alfabetització i la creació d'escoles.

Però no és fins el segle XX quan els coneixements sobre el que és un infant i el que necessita per desenvolupar-se prenen un corpus propi que ens ha ajudat a comprendre i apropar-nos a les necessitats d'aquest període de la vida de l'ésser humà. La mirada bio-psico-social entorn als infants està hores d'ara, en procés

de consolidació. La genètica, les ecografies d'alta definició, la cirurgia del fetus, l'observació dels nadons, etc.. han incidit en el coneixement intrauterí i en el dels primers moments de la vida obrint un camp de saber fins fa poc més proper a la ciència ficció que a la realitat quotidiana.

Les noves unitats de convivència i l'infant sorgit d'aquests nous coneixements, ens aboca a repensar les nostres actuacions terapèutiques. Aquest nou número de la revista vol contribuir aquesta reflexió amb les diverses mirades que ens proposen els autors i autores dels articles.

Cristina Cristóbal Mechó
Presidenta de l'ACAP